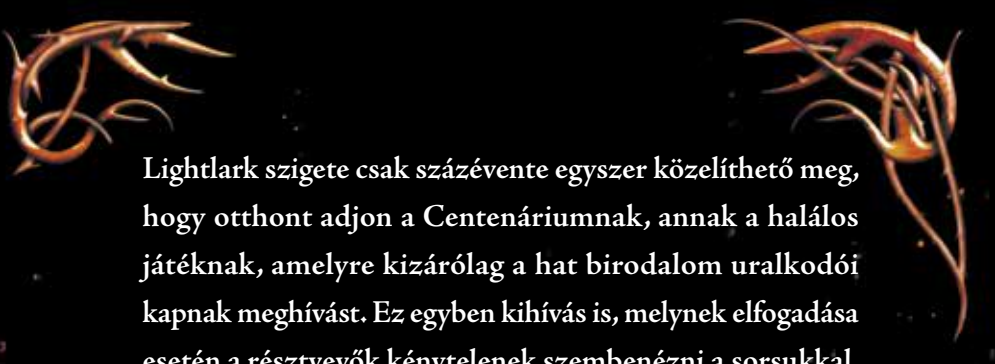

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

LIGHTLARK

ALEX ASTER

Lightlark szigete csak százévente egyszer közelíthető meg, hogy otthont adjon a Centenáriumnak, annak a halálos játéknak, amelyre kizárólag a hat birodalom uralkodói kapnak meghívást. Ez egyben kihívás is, melynek elfogadása esetén a résztvevők kénytelenek szembenézni a sorsukkal, akármilyen vár rájuk: győzelem vagy vereség, jutalom vagy végső pusztulás. A most következő Centenárium az utolsó esély a hat uralkodó számára: csak a részvétel által válhatnak képessé a birodalmaikat évszázadok óta sújtó egyedi, kegyetlen átkok megtörésére. Csakhogy minden uralkodó rejteget valamit. Ráadásul megtudják: az átkok megszüntetéséhez az egyiküknek meg kell halnia.

Isla Crown a Vadoncok birodalmának fiatal uralkodója. A Vadoncok veszélyes csábítók, akiket az az átok sújt, hogy meg kell ölniük a szerelmüket. Rettegett és megvetett népnek számítanak, így csak Islában bízhatnak, hogy a Centenáriumnak köszönhetően képes lesz megtörni az őket sújtó átkokat.

A túlélés érdekében Isla bármit hajlandó megtenni, akár hazugságra és csalásra is kész, hogy megmentse népét... A szerelem pedig egyáltalán nem könnyíti meg a feladatát.

© JENNIFER TRAHAN

ALEX ASTER

A felnőtt ifjúsági regény kategóriában is alkotó Alex Aster korábban 8-12 éveseknek írt fikciós műveket, többek között az Emblem Island-sorozatot, mely a kritikusok elismerését is kivívta. Alex a Pennsylvániai Egyetem kreatív írás szakán szerzett summa cum laude diplomát.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.asterverse.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Készülj fel arra, hogy Lightlark szigetén varázslatos világba csöppensz, ahol a szerelem halálos ítélet, és a vetélytársak közötti románcok még hevesebbek, mint a szigeteket sújtó átkok.”

Amazon

„Isla bátorsága, elszántsága és empátiája lehetővé teszi, hogy az olvasó együtt érezzen vele, ez pedig feszültséget és lendületet ad a történetnek. A könyv számos jól ismert és kedvelt témát érint, a részletgazdag fordulatok és árulások pedig élénkítik, izgalmassá teszik a cselekményt.”

Publishers Weekly

„Ez a fantasy a legjobb YA kalandregények hangulatát idézi. Grim, Isla egyik udvarlója, olyan erőteljes figura, hogy néha elfelejtkeztem róla, hogy más szereplők is vannak; Isla és közte izzik a parázsló feszültség, a vibrálóan erotikus jeleneteik kiemelkedőek.”

Kirkus Reviews

„Hat elátkozott birodalom uralkodói halálos játékot játszanak egymással, ám a szerelem még bonyolultabbá tesz mindent Aster sötéten izgalmas, letehetetlen ifjúsági fantasyjében, amely a BookTok-ot is meghódította.”

Waterstones

Dream
válogatás

ALEX ASTER

LIGHTLARK

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

ISLA

Isla Crown gyakran utazott csillagtócsákon át távoli helyekre. Mindezt engedély nélkül tette – és nyilván a lehető legrosszabb időpontokban.

A csontjai még öt év portálozás után is alaposan megszenvedtek minden ugrást. Szorosan tartotta csillagpálcáját, mellkasából úgy préselődött ki a levegő, mint öltözőasztalának ritka illatszereiből. Az üvegszoba pörgött, a színek darabokra törtek, míg végül a gravitáció olyan erővel szorította össze a testét, mintha pusztán egy kis cérnaszál volna a világegyetem közepén.

Mire kinyílt az ajtó, már biztonságban volt: a hátán landolt, alatta összegyűrődve hevert a ruhája.

– Mi történt a hajaddal?

Poppy olyan hangosan visított, hogy Terra rögtön odarohant mögé, szinte csilingeltek az összeütődő kések és kardok a derekán.

A haja volt a legkisebb gondja, bár biztos volt benne, hogy úgy nézett ki, mint a szénakazal. A birodalmak Újvidékei közötti csillagpálcás utazások még a Poppy által legszorosabbra kötött hajtekervényeket és legerősebben megalkotott fonatokat is ki tudták bontani – ami végül is nem várt, de határozottan pozitív mellékhatásnak bizonyult.

Islának esze ágában sem volt úgy tenni, mintha a pálcahasználat szakértője lenne. Kezdetben a csillagtócsa váratlan helyekre vitte. A Holdfényes Újvidék havas falvaiba. Az Égkék Újvidék légies ünnepeire. Olyan vidékekre, ame-

lyekre a hat birodalom egyike sem tette még rá a kezét. Lé-
pésről lépésre megtanulta, hogyan térjen vissza olyan he-
lyekre, ahol már azelőtt is járt. És körülbelül itt végződött
minden tudománya, ami a csillagpálca használatát illette.
Csak annyit tudott biztosan, hogy a titokzatos szerkezet
valahogy lehetővé tette számára, hogy másodpercek alatt
több száz mérföldet utazzon.

Terra felsóhajtott, végre levette a kezét kardja marko-
latáról.

– Csak egy pár kósza tincs, nincs itt semmi vész, Poppy.

Poppy úgy tett, mintha nem is hallotta volna. Odasi-
tett Islához, és egy fésűvel meg egy fiola szirupos levél-
olajjal hadonászott ugyanúgy, ahogy évekkkel ezelőtt Terra
tanította meg Islát a fegyverekkel bánni. Isla a bájitalta-
nárnője válla fölött vigyorgott vívómesterére, és felszisz-
szent, amikor Poppy durván eltávolította a tűket a hajából.
Poppy a fejét csóválta.

– Elölről kell kezdenem az egészet. – Szájába vette a csa-
tokat, és úgy folytatta. – Egyetlen órára hagylak magadra,
és máris kész katasztrófa vagy. Még az ajtót is bezártam
a biztonság kedvéért! Hogy az ördögbe sikerült összekó-
colnod már megint az egészet, miközben ki sem mozdultál
a saját szobádból, madárkám?

A saját szobájából. A szoba nem is az övé. Csak egy
üveggömb, egy ősrégi üvegház maradványa. De az üveget
befestették. Az ablakokat lezárták. Mindent kiszedtek be-
lőle az egyetlen ajtó kivételével.

Ő pedig csak egy kismadár volt, ahogy Poppy, sőt, oly-
kor Terra is nevezte.

Egy kalitkába zárt madár.

Isla megvonta a vállát.

– Csak egy kis vívás.

Poppy és Terra jelentette számára a családot – noha
persze a valóságban nem fűzte őket össze vérségi kötelék.
Minden valaha élt vérrokona rég eltávozott az élők sorá-
ból. De még ők ketten se tudtak semmit a csillagpálcáról.

Ha tudtak volna róla, soha nem engedték volna meg, hogy használja. Pedig ez volt az egyetlen kulcs, mely képes volt kinyitni a kalitkája ajtaját. És Isla nem csak a saját biztonsága érdekében volt oda bezárva.

Hanem mindenki más biztonsága kedvéért is.

Terra gyanakodva nézett rá, mielőtt a fal felé fordult volna. Több tucat kard lógott ott fényes sorban, mint valami rögtönzött tükör darabjai.

– Kár, hogy egyiket sem viheted magaddal – mondta, miközben ujjával végigsimított a pengéken.

Minden egyes, a vár ősrégi fegyvertárából származó kardot ő ajándékozott Islának. Tanítványa úgy *érdemel-hette ki* őket, ha sikereket ért el a vívásban.

Poppy legyintett.

– Ezzel a centenáriumi szabállyal véletlenül én is egyet-értek. Nincs szükségünk arra, hogy még rátegyünk egy lapáttal a többi birodalom rólunk alkotott szörnyű véle-ményére.

Isla úgy érezte, mintha gyomra viharban táncoló leve-lekkel lenne tele.

Magára kényszerített egy mosolyt, mert tudta, hogy ezzel meg tudja nyugtatni Poppyt, akinek *mindig* az volt a problémája, hogy nem mosolyog eleget. Isla nem sok emberrel találkozott, de akikkel igen, azokat könnyűszer-rel kiismerte. Csak ki kellett derítenie, mi mozgatja őket. Mindenki akart valamit. És bizonyos dolgokat könnyebb megadni az embereknek, mint másokat. Mosolyogni egy bájitaltanárnőre, aki közel két évtizedet töltött azzal, hogy illemre tanítsa a diákjait. Bókolni egy olyan asszonynak, aki a szépséget tartotta a legfontosabb dolognak a világon.

– Poppy, bármennyire gyönyörű is az arcod, az idege-neknek igazuk van abban, hogy rosszakat gondolnak ró-lunk. Hiszen *mind* szörnyetegek vagyunk.

Poppy befejezte Isla hajának rendbehozatalát, és felső-hajtott.

– Te nem – jelentette ki jelentősen.

És bár nevelői szavaikat szeretetbe csomagolták, Isla gyomra összeszorult a rettegéstől.

– Készen állnak – mondta Terra. Néhány lépést tett az öltözőasztal felé. Isla az évek során a szélén megfakult tük-rön keresztül figyelte tanítóját. – És te?

Nem. Soha nem fog készen állni. A Centenárium sok mindent jelentett. Először is játék volt. Esély, hogy megtörjék az átkokat, amelyek a hat birodalmat sújtották. Emellett lehetőség is arra, hogy valaki példátlan hatalomra tegyen szert. Ilyenkor találkozott a hat uralkodó. Ugyanakkor a Centenárium száz napot is jelentett egy elátkozott szigeten, amely százévente csak egyszer jelenik meg. Isla számára pedig...

Számára szinte a biztos halált vetítette előre.

– *Készen állsz, Isla?* – hallotta a csúfolódó, kegyetlen hangot a fejében.

Félelmét csak kíváncsisága mérsékelte kissé. Mindig is többre vágyott, mindenből többre... Több élményre, több helyre, több emberre.

A hely, ahová most tartott, Lightlark szigete, ezt a többet jelentette. Mielőtt nevelői felfedezték és lezárták volna, Isla a szobájában lévő laza üvegtáblán keresztül olykor kijárt az erdőbe. Ott találkozott egy Öregasszonnyal, aki valaha Lightlark szigetén élt, úgy, ahogyan egyébként az átkok felbukkanása előtt Vadonc minden más szülőtte is. Mielőtt még a legtöbb birodalom elmenekült volna a szigetéről, hogy a káosz kitörése után új vidékeket népesítsen be. Az Öregasszony történetei olyanok voltak, mint a gyümölcsök egy fán – édesek, de ritkák. Királyokról beszélt, akik képesek voltak még a Napot is a kezükben tartani, ősz hajú asszonyokról, akiknek engedelmességet még a tenger hullámozása is, meséi felhők alkotta várakról és tiszta erőt virágzó virágokról szóltak.

Mindez persze az átkok előtti világot jellemezte.

Mostanra a sziget önmaga árnyéka lett: örök vihar csapdájában vergődött, amely a Centenáriumon kívül le-

hetetlenné tette az odautazást, akár hajóval próbálkozott valaki, akár varázslattal.

Egyik éjjel Isla egy fa tövében, az oldalán fekvé találta az Öregasszonyt. Azt hihette volna, hogy a nő alszik, ha a napbarnított bőre nem vált volna kéreggég, ha az erei nem váltak volna indákká. A Vadoncok, akik életükben a természetet uralták, halálukban egygé váltak vele.

De az Öregasszony halálában semmi természetes nem volt. Annak ellenére, hogy ötszáz éves elmúlt, és nem élvezhette már Lightlark szigetének erejét, nem kellett volna ilyen hamar távoznia. Halála csak az első volt sok más hasonló pusztulás sorában.

És mindegyikért Isla volt a felelős.

Terra megismételte kérdését. Sötétzöld szeme ugyanolyan színű volt, mint a levelek és a borostyán, amely a Vadonc palotát ölelte körül, és mindent beborított. Islának is pont ilyen árnyalatú a szeme.

– Készen állsz?

Isla bólintott, bár ahogy az előtte lévő koronáért nyúlt, megremegett a keze. A korona tulajdonképpen egyszerű aranszalag volt, melyet aranszínű bimbók és levelek díszítettek, közepén egy kígyó nyújtózkodott. Isla óvatosan helyezte a fejére a koronát, nehogy beleakadjon a csatokba, amelyek hosszú, sötétbarna haját rögzítették, megakadályozva, hogy tincsei az arcába hulljanak.

– Gyönyörű vagy – mondta Poppy.

Islának nem volt szüksége arra, hogy megmondják neki, mennyire szép: ugyanis pontosan tudta. A szépség a Vadoncok ajándéka és egyben átka volt. Emiatt az átok miatt halt meg az anyja. Ami csak még nyugtalanítóbbá tette a tényt, hogy állítólag pont úgy néz ki, mint ő. Poppy a tükrön át nézett Isla szemébe, és határozottan így szólt:

– Épp elég jó vagy, madárkám. Jobb, mint bármelyikük. Bárcsak igaz lenne!

Isla érezte, hogy a pánik eltorzítja a vonásait. És ha most látja utoljára a nevelőit? Ha soha többé nem térhet vissza

a szobájába? Ösztönösen kinyújtotta a karját, hogy elérje két tanárát, hogy még egyszer, utoljára megérinthesse őket.

De mielőtt megtehetette volna, Terra szigorú pillantást vetett rá, amitől a lány keze megállt a levegőben.

A szentimentalizmus önző dolog, üzent a tekintete.

A Centenárium nem róla szól. Hanem arról, hogy megmentse a birodalmát.

A népét.

Isla a rendreutasítás ellenére kihúzta magát. Lassan felállt, hiába volt valójában könnyű az a korona, mégis ólom-súllyal nehezedett a homlokára.

– Tudom, mit kell tennem – mondta.

Minden uralkodó kész tervvel érkezett a Centenáriumra. Terra és Poppy gyermekkor óta ezt a tervet nevelték belé.

– Követni fogom az utasításaitokat.

– Jól van – bólintott Terra. – Te vagy az egyetlen reményünk.

A Vadoncok Palotáját inkább a szabad, mint a zárt terek jellemezték. Csarnokai hidak voltak. A fák ágaikkal nyúltak a folyosó felé, a gallyak finoman beleakadtak a lány ruhájába, mintha búcsút akarnának venni tőle. Levelek surrogáltak Isla oldalán, ahogy végigsétált a végtelen szobákon, amelyekbe sosem engedték be. Poppy és Terra közvetlenül mögötte haladt. Indák kúsztak végig a falakon. Madarak repkedtek ki-be, ahogy csak kedvük tartotta. Szél süvöltött a folyosókon, befújt Isla köpenye alá, amely így lobogott mögötte. Birodalma tiszteletére sötétzöld ruhát viselt, amely a hátára, derekára, térdére tapadt, és szétterült a lába körül. Köpenyét selyemszálból készítették, amely annyira átlátszó volt, hogy a ruhadarab eredeti célja, vagyis a test szerény eltakarása, ezáltal okafogyottá vált. És az anyagválasztás éppúgy jellemző volt a birodalmára, mint a ruha színe.

A Vadoncok mindig is büszkék voltak a testükre, szépségükre és ügyességükre.

Mindig is vadul szerettek, szabadon éltek és ádázul harcoltak.

Ötszáz évvel korábban mind a hat királyságot – a Vadoncok, a Csillagfény, a Holdfény, az Égké, a Verőfény és az Éjszaka Birodalmát – átok sújtotta, mely által a rájuk leginkább jellemző erejük vált legfélelmetesebb mérgükké. Minden egyes átok egyedi módon volt gonosz. A Vadoncokra kettős átkot mértek. Arra átkozták őket, hogy mindenkit megöljenek, akibe csak beleszeretnek, és kizárólag emberi szívekkel táplálkozzanak. Félelmetesen gyönyörű szörnyetegekké váltak, akik egyetlen pillantásukkal bárkit el tudtak csábítani.

Vadonc férfiak és nők ezrei haltak meg azóta. A szerelem tilossá vált. Vakmerő vállalkozássá. Kevesebb gyermek született, és a lányok különben is mindig többen voltak ebben a birodalomban, mint a fiúk. Bár a szerelemnek különböző formái voltak, a férfiak gyakrabban lelték halálukat a szabályok megszegése miatt, és a Vadoncföld lassan egy kis, főleg harcos nőkből álló közösséggé vált. Mindenki rettegett tőlük. És mindenki gyűlölte őket. Pedig gyengék voltak, hiszen minél kevesebb emberből áll egy közösség, annál kisebb a hatalma. A Centenárium volt az egyetlen esélyük arra, hogy megtörjék az átkot, hogy visszanyerjék régi dicsőségüket, hatalmukat, amelyre oly nagy szükségük van. Isla volt az egyetlen esélyük.

Te vagy az egyetlen reményünk...

Mielőtt meglátta volna őket, már hallotta a hangjukat. Ősi szavakat kántáltak, pengéiket hangszerként ütögették össze. A Vadoncok természetfeletti uralma teljes pompájában mutatkozott meg. Virágok bontották ki szirmaikat, és az erkélyen át a folyosóra ömlöttek: meg sem álltak, amíg el nem érték a lábát. Egyre csak nőttek, megduplázták magukat a szirmok rengetegében, és már a bokáját nyaldosták. A legendák szerint ezer évvel ezelőtt a Vadoncok képesek voltak egész erdőket növeszteni egy fél gondolattal, hegyeket mozgatni a kezük erejével.

Most, több száz évvel az átok után, és ugyanennyi idővel a sziget hatalmától távol, képességeik megfakultak: olcsó bűvészmutatványoknak tűntek.

Isla óvatosan végigsétált a virágokon, amíg a palota végehez nem ért, ahol szembetalálta magát az éljenző Vadoncok százaival.

A fák cseresznyét, bogyókat és vérvörös virágokat ontottak magukból, amelyek színes esőként zuhogtak a tömegre. Az állatok előbújtak az erdőből, és csatlakoztak a tömeghez. A Vadoncok különböző módokon uralkodtak a természet felett, de gyakran értettek az állatok nyelvén is – Terrának volt egy Árnyék nevű nagy párduca, amellyel ugyanolyan könnyen szót értett, mint Islával. Poppynak volt egy kolibrije, aki szeretett a hajába fészkelni.

Mikor Isla bólintott, a tömeg elcsendesedett.

– Megtiszteltetés számomra, hogy képviselhetem birodalmunkat a Centenáriumon. – Isla pulzusa felgyorsult, a vér lüktetett az ereiben. Végignézett a tömegen, a bámuló, reményteljes arcokon. Néhány Vadonc levelekkel és indákkal átszótt szövetdarabokból készült ruhát viselt. Mások egyáltalán nem viseltek semmit, a hátukon függő kard volt az egyetlen öltözetük. Egyesek az imént lakmározhattak, ajkuk mélyvörös színben pompázott. Isla csak nézte őket, és megpróbált nem reszketni. Nem hagyhatta, hogy a hangja megremegjen, hogy megtorpanjon a beszédben, vagy hogy egy pillanatra is megkérdőjelezzék, miért rejtőzött uralkodójuk oly gyakran palotája vastag falai mögé. Miért tiltották meg embereinek, hogy belépjenek a szállására. Megpróbált nem gondolni arra, vajon hányan hallották ugyanezeket a szavakat száz évvel korábban egy másik uralkodótól – vajon hányan vannak még életben közülük a közelmúltban bekövetkezett halálesetek sorozata után. Ígéretet tett, mert a népe ezt várta el tőle. Bátorítást. Erőt.

– Esküszöm, hogy egyszer s mindenkorra megtöröm az átkot.

Minden okuk megvolt arra, hogy aggódjanak. Ha Isla nem jár sikerrel, az átok még legalább egy évszázadig sújtja majd mindannyiukat. És eddigre már négy Centenárium alkalmával vallottak kudarcot. Isla összeszorította a fogait, és várta, hogy átlássanak rajta – várta, hogy rájöjjenek: szerinte az, amit a nép akar, nem helyes.

De a reggeli levegő felizzott a kiáltásoktól és a magasra emelt pengéktől. Madarak csiripeltek a fák tetején. A szél átfújta a zizegő leveleken. Isla megkönnyebbülten, szirmokba burkolózva sétált le a lépcsőn, a természet virágzott a lába előtt, miközben a tömeg szétvált, utat törve legősibb ikerfájuk felé.

Gyökerei a levegőbe nyúltak, majd összefonták őket, így toronymagas boltívet alkottak, amely kerek volt, mint egy tükörüveg. Az erdő biztonságosan és ismerősen várta őket a túloldalon. De Isla nem oda tartott. Nyelt egyet. Erre a pillanatra készült egész életében. Terra és Poppy keze a vállára nehezedett.

Isla átsétált a kapun, amely csak százévente egyszer nyílt meg, és nevelőihez intézett utolsó szavai még ott visszhangoztak fejében: *Követni fogom a parancsaitokat.*

És azt kívánta, bárcsak ne hazudott volna nekik.

MÁSODIK FEJEZET

A SZIGET

A portál fodrozódva zárult be mögötte, az éljenzést felváltotta a csönd. Csak Isla szaggatott lélegzetét lehetett hallani. Egyetlen lépést tett előre, és mintha haldokló csillagok és napok ezreinek fénye vakította volna el.

Oldalra dőlt. Egy kar nyúlt ki valahonnan, hogy megtámassza.

– Nyisd ki a szemed! – mondta egy hang, mely sötét és váratlan volt, mint az éjféli.

Isla észre sem vette, hogy becsukta a szemét. A világ egy szempillantás alatt bicsaklott meg és billent helyre: ez a portálozás sokkal rosszabb volt, mintha a csillagpálcáját használta volna. Egy férfi állt ott, lenézett Islára, és úgy tűnt az arckifejezéséből, mintha mulatna valamin.

Ráadásul ismerősek voltak a vonásai. Nagyon magas volt, Isla kénytelen volt hátrahajítani a fejét, hogy tekintete találkozzon a férfi szénfekete szemével. Hajából tinta csorgott sápadt homlokára. Egy Éjsötét, hát persze. Ami annyit jelentett, hogy...

– Köszönöm, Grimshaw – mondta Isla határozottan. Gyorsan kiegyenesedett, és körülnézett, azt remélve, hogy senki sem látta megbotlani. Szinte hallotta, ahogy Poppy és Terra párhuzamosan korholják.

De Islán és Grimshaw-n kívül senki nem volt a sziklán. Megfordult, és elfojtott egy rekedt sikolyt. A tenger hullámai több száz méterrel alattuk ostromolták a partot. Nem

sok híja volt, hogy halálra nem zúzta magát, amivel be is fellegzett volna népének megmentésére szótt tervének, még mielőtt a Centenárium egyáltalán kezdetét vette volna.

Minden tervének vége szakadt volna.

– Ez igazán nem lett volna helyénvaló.

Az Éjsötétek uralkodója elvigyorodott, így láthatóvá vált egyébként kegyetlenül durva arcán egy teljesen oda nem illő gödröcske.

– Hívj csak Grimnek, Isla.

Grim. Milyen rettenetes szó, és a férfi mégis milyen büszke rá. Illett hozzá a név. Tényleg volt valami zord a mosolya mögött, egy halvány árnyék, amely sötétben biztosan félelmetessé vált.

– Találkoztunk már valaha?

Nem azért kérdezte, mert a férfi tudta a nevét. Erre számítani lehetett. Még csak nem is arról volt szó, hogy tökéletesen ejtette ki, kígyószerűen sziszegve, kimondva minden betűt. Valami más miatt érezte úgy, hogy ismerik egymást.

A férfi mosolya elhalványult.

– Ha így lenne – a szeme egy pillanatra tágra nyílt –, akkor nem csak egyszer történt volna meg.

Isla érezte, hogy a férfi tekintete alatt felforrósodik az arca. A ritka, szigorú ellenőrzés mellett létrejött találkozásokon, illetve a csillagpálcájával a többi Újvidékre tett titkos utazásán kívül nem sok alkalma nyílt férfiak társaságában időzni.

Különösen olyanokéban nem, akik úgy néztek ki, mint ez a férfi.

Különösen olyanok társaságában nem, akiken egyáltalán nem látszott, hogy félnének tőle vagy a Vadoncokat sújtó átoktól.

Isla elkomorult. A férfinak igenis félnie *kellene*. Ha egy Vadoncnak úgy tartja kedve, üldözés közben le tud taszítani valakit egy szikla tetejéről. A Vadonc csábításnak lehetetlen volt ellenállni – bár a Centenárium alatt tilos

volt használni ezt a csáberőt. Az Éjsötét biztos azt gondolja, hogy biztonságban van.

De nincs.

Minden Centenárium óriási játék volt, lehetőség arra, hogy a résztvevők páratlan képességekre tegyenek szert. Arról szólt a fáma, hogy aki a prófécia beteljesítésével megtöri az átkokat, az mindazt az erőt, ami az átkok visszafordításához kellett, meg fogja kapni – ez lesz a fődíj.

Vagy Grimshaw incselkedése arra szolgált, hogy elterelje Isla figyelmét? Isla egyenesen ránézett a férfira.

És Grim még szélesebben elvigyorgott. Érdekes.

Az átkok kimondása óta minden száz évben csak száz napra jelent meg Lightlark: erre az időszakra szabadult meg az egyébként áthatolhatatlan vihartól. Az egyes birodalmak uralkodói meghívást kaptak, hogy térjenek vissza a szigetre új hazájukból, ahol innen menekülve rejtőztek el, és tegyenek egy kísérletet az átkok megtörésére, amelyek az egyes népeket ugyanúgy sújtották, mint magát a szigetet. Minden uralkodó, kivéve az Éjsötéteket. Az Éjsötét nép képes lett volna ilyen átkok létrehozására, ezért is gyanúsították őket a bűntettel, bár váltig tagadták, hogy ők lettek volna a felelősök. Úgy tűnt, hogy Lightlark királya ezúttal tényleg kétségbe van esve.

Első alkalommal hívták meg a Centenáriumra az Éjsötéteket is.

Grim még egyszer megragadta a lány karját. Mielőtt Isla tiltakozhatott volna, a férfi finoman oldalra húzta. Egy pillanattal később a szikla szélén lévő óriási jel – a mind a hat birodalmat jelképező jelvény – aranyszínűen felragyogott, és valaki más jelent meg a semmiből, pontosan ott, ahol addig Isla állt.

A szél vadul lobogtatta halványkék köpenyét, mielőtt csupasz, nagyon sötét vállaira és izmos karjaira simult volna. A férfi szemöldöke nagyobb volt, mint a szeme, az álla formás, és tökéletesre vágott borosta keretezte rózsa-szín száját. Azul volt az, az Égkék uralkodó. Isla azóta

tudta a neveiket, hogy megtanult beszélni. Azul és Grim mindketten ősoregek voltak, több mint ötszáz esztendősek. Már éltek, amikor az átkok rátelepedtek a világaikra. Legendák voltak. Hozzájuk képest ő egy senki.

Az évszázadok a jelek szerint nem biztosítottak eleendő időt arra, hogy Azul és Grim barátokká váljanak. Az Égkék röviden biccentett az Éjsötét felé, Grim mosolya pedig gonosz vigyorrá torzult. Gúnyossá. Azul Isla felé fordult, mélyen meghajolt, és a lány a kezéért nyúlt.

– Örülök, hogy új Vadoncot köszönthetek ezen a Centenáriumon – mondta.

Fényes tekintete a lány szemébe fúródott, majd Isla ujjait kezdte tanulmányozni, amelyek mindegyikén egy-egy makk nagyságú, drágakövekkel kirakott gyűrű díszelgett. Bár a többi birodalom lakosai előszeretettel gondoltak a Vadoncokra primitív lényekként, azt senki sem vonta kétségbe, mennyire gazdagok. A természet feletti uralomnak megvoltak a maga előnyei.

– Egek, még sosem találkoztam ekkora gyémántokkal!

Isla csupán kavicsokat látott a drágakövekben. Szemrevalók voltak, persze, de igazából nem tartotta őket valami nagyra. Az ékkövek akkor jöttek létre, amikor népe még uralma alatt tartotta a természet erőit, és miután a csillogó drágakövek évszázadokig virágoztak a Vadoncok új hazájának talajában, végül kibújtak a fényre, és virágként virítottak mindenütt. Nehéz volt *nem* belebotlani valamilyen drágakőbe Isla földjén, bár ő mindezt csak könyvekből, és nem személyes tapasztalatból tudta.

Meg Terra és Poppy elbeszéléseiből.

Terra mindig azt mondogatta, hogy ezen csillogó kavicsok miatt van mindig épp elég utánpótlás dobogó szívekből. Más birodalmakból származó bolond, merész és gonosz tolvajok lopakodtak be az ország területére a gyémántok miatt.

Isla elmosolyodott. Nos, az Égkékek ezek szerint rajonganak a drágakövekért. Egy pillanat alatt levette a gyűrűt a kezéről, és ráhúzta Azul leghosszabb ujjára.

– Hozzád sokkal jobban illik, mint hozzám.

Isla meg mert volna esküdni rá, hogy Azul vissza fogja utasítani az ajándékot – de a férfi mégsem tette.

Újfent megjelent valaki, és olyan könnyedén lépett melléjük, mintha a portálokon való átkelés teljesen zökkenőmentes lenne, akárcsak egy kellemes tengerparti séta. Islához fordult. Úgy tűnt, annyira gyakorlott a homlokráncolásban, mint a legtöbb ember a mosolygásban.

– Megjött az új kis kedvenc?

Isla érezte, ahogy felforr a vére. A többi birodalom úgy tekintett a harcos amazonokra, mint vad csábítókra, raga-
dozókra, akik bűbájt bocsátottak kedveseikre, majd a szívükből lakmároztak.

És Isla nem is hibáztathatta őket emiatt. Hiszen ez a kép többé-kevésbé meg is felelt a valóságnak.

De a Vadoncok mégis sokkal többek voltak ennél. Vagy legalábbis azelőtt többek voltak. És még lehetnek is a jövőben.

Bár szívesen felelt volna olyasvalamit, amit valószínűleg utána úgyis megbánná, tudta, hogy az asszony csak provokálja. Megpróbálta kicsalogatni a szörnyeteget Islából, hogy bizonyítsa a többieknek: a lány pusztán vérszomjas vadállat. Így Isla inkább meghajolt.

– Nagy öröm számomra, hogy végre megismerhetlek, Cleo – mondta, és visszafogottan biccentett tisztelete jeléül.

Cleo volt a legidősebb közöttük, még a sziget királyánál, a Verőfény népe felett uralkodó férfinál is régebbi időkből származott. A kora ellentmondott tökéletesen sima, fiatal arcának. Bár a legtöbb uralkodó több száz évvel idősebb volt, mint Isla, nem volt könnyű különbséget tenni köztük és a lány között. De azért léteztek különbségek.

Ahelyett, hogy újabb sértéssel állt volna elő, Cleo hosz-
szasan végigmérte Islát, és gúnyosan elfintorodott, miköz-

ben úgy szemlélte a lány zöld ruháját, mintha az semmit sem fedne a testéből. A Holdfényesek ruházatához képest tényleg úgy tűnt, mintha pucér volna. Cleo fehér ruhájának hosszú ujjai olyanok voltak, mint a holdfény tejszerű sugarai, nem volt dekoltázsa, és a köpenye teljesen eltakarta testének háromnegyedét. Az asszony bőrének az a része, amit Isla is láthatott, olyan világos volt, hogy az erei valósággal átsütöttek rajta: a kék vonalak mintha hófehér márványon kanyarognának. Nemcsak sokkal világosabb volt, mint Isla, hanem sokkal magasabb is. Az arca hosszú és gyémánt alakú hegyes állának és arccsontjainak köszönhetően.

A jelvény még egyszer utoljára felizzott, és egy újabb lány lépett előre, kissé meginogva. Ezüstben pompázott hosszú, egyenes hajzuhatagától kezdve csillogó ruháján át könyékig érő kesztyűjéig mindene. Szégyenlősen a jelenlévőkre mosolygott, szív alakú arca felragyogott, és felszegett fejjel megállt.

– Gondolom, én érkeztem utolsóként.

Cleo ellenszenve most hirtelen a lányt vette célba. Csillagfény uralkodója ugyanolyan fiatal volt, mint Isla. A Csillagfényt sújtó átok a legkegyetlenebbek közé tartozott. Senki sem élhetett huszonöt évnél tovább.

Isla tett egy lépést előre, és kinyújtotta a kezét:

– Celeste vagy, igaz?

A Csillaglány kedvesen elmosolyodott.

– Üdv, Isla.

– Hódolatom – mondta Grim, és úgy hajolt meg, mintha ki akarná figurázni Azul korábbi gesztusát.

Az Égkék csak egy pillanatig habozott, mielőtt Celestének nyújtotta a kezét, amelyen immár ott csillogott Isla korábbi gyűrűje.

– Még több friss vér. Jó megérzéseim vannak ezzel a Centenáriummal kapcsolatban.

Cleo felhúzta a szemöldökét.

– Jobb is, ha a kislány ezt reméli – biccentett Celeste felé –, mert a következő alkalommal aligha lesz itt.

A Csillaglány arca elkomorult. A Holdhercegnő pedig egyszerűen hátat fordított neki. Fehér köpenye csak úgy hullámozott mögötte.

– Ne gondold, hogy kitüntetett a figyelmével – intett Azul –, ő mindenkivel ilyen pocskul bánik.

Az uralkodók elindultak a palota felé vezető úton, és Isla szíve megdobbant a várakozástól. Eddig a többiek annyira lekötötték a figyelmét, hogy esélye sem volt arra, hogy igazán szemügyre vegye a környezetét. Máskor a szigetet teljesen beburkolta a vihar. De most kitisztult az ég.

Lightlark gyönyörű, sziklával teli hely volt. A sziklaszirtek csontfehéren csillogtak, és a napfény ködös arany színű sugarakban zúdult alá. A hatalom egyik eredeti forrása, a talaj, még mindig zengett, és egy dúdoló sziréndalt énekelt Islának. Minden lépésnél, minden lélegzetvételnél érezte a sziget erejét. Mohón itta magába a vidék vibrálását, mintha bor lenne, bár azt sem kóstolt még soha. Állítólag azért tiltották el tőle, mert függővé teszi az embereket és veszélyes.

Poppy leckéi jutottak eszébe, azok a papíron rögzített tények, amelyek most a maguk valójában és szilárdságukban jelentek meg előtte.

Több ezer évvel ezelőtt a szigetet több darabra osztották, hogy minden birodalom igényelhesen belőle egy-egy szeletet. Az Éjsötétek nem sokkal később elhagyták a szigetet, hogy saját földet keressenek maguknak. A Vadoncok csak az átkok kimondása után vándoroltak ki. A megmaradt részek a következők voltak: a Csillagsziget a Csillagfényeseké, az Égsziget az Égké népe, a Holdsziget a Holdfényeseké, a Napsziget a Verőfényeseké lett. Aztán ott volt a Fősziget, ahol hagyományosan összegyűltek a birodalmak képviselői. Itt tartották a Centenáriumot.

A hagyomány szerint itt volt a lightlarki dinasztia székhelye is.

A Fősziget vára a közelben magasodott, egy szikla tetejére építették. Úgy nézett ki mint egy koronaékszer, fenyve-

getően lebegett a tenger felett. Elég nagy volt, hogy külön várost alkosson, ami abból a szempontból igen előnyösnek bizonyult, hogy legfőbb lakója, a király, soha nem hagyhatta el a palotát.

Legalábbis nappal soha.

Isla biztosan megbámulta az épületet, mert Celeste fel-sóhajtott mellette.

– Gondolod, hogy figyel minket? – kérdezte halkán.

Ő. Lightlark királya és a Verőfény népének uralkodója. Az utolsó olyan lény, aki még részese volt az Eredetnek, és akiben még mindig ott csörgedezett a szigeten jelen lévő négy birodalom vére. Lightlark erőinek mindegyikével nagyszerűen bánt.

És minden jel szerint elviselhetetlen ember lett belőle.

Lightlarkon és annak környékén a szerelemért ugyanis hatalmas árat kellett fizetni. Ha valaki mély és igaz szerelembe esett, abban olyan erős kötelék alakult ki a szeretett személy iránt, amely teljes hozzáférést biztosított a szerelmes képességeihez. És a szerelemesek azt tehettek ezekkel a képességekkel, amit csak akartak. Használhatták, de el is utasíthatták. Vagy egyszerűen ellophatták.

Mivel nagyon jól tudta, hogy milyen sokan akartak hozzáférni végtelen hatalmához, a sziget uralkodója bizalmatlan volt. Üldözési mániás. Rideg. Isla rettegett a vele való találkozástól. Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy miben állt Poppy és Terra tervének első szakasza.

Isla visszabámult a kastélyra, és ellenállt a készítésnek, hogy összeránduljon. Ehelyett levetette bájos álarcát, és obszcén gesztust tett a palota felé.

A játékok hivatalosan is elkezdődtek.

– Remélem is.

Tömegek várták őket a palota kapujánál. Csillagfényesek. A Holdfény népe. Az Égkékek. Az átkok éjszakáján, ötszáz évvel korábban, mind a hat uralkodó odaveszett. Hatalmukat és felelősségüket átadták örököseiknek, és az új

király kivételével mindannyian elmenekültek a sziget instabilitása elől, hogy új országokat hozzanak létre több száz mérföldre a szigettől és egymástól.

Néhányan azonban Lightlarkon maradtak.

Egyszer Isla megkérdezte a Vadoncok Öreganyját, vajon miért maradna bárki is ott, ahol szinte folyamatos az elátkozott vihar.

A hatalom a sziget vérében és csontjaiban van, felelte az asszony. Lightlark meghosszabbítja az életünket, hozzáfértést biztosít egy, a sajátunknál sokkal nagyobb erőhöz. És persze ezen túl, sokak számára a sziget az otthont jelentette.

A Vadoncok közül senki nem maradt ott. Saját népének segítségére tehát Isla nem számíthatott. Magára volt utalva.

– Ne aggódj – jegyezte meg gúnyosan egy mély hang közvetlen közléről. – Nekem sincsenek itt rajongóim.

A tömeg a félelem és a megvetés egészséges keverékével szemlélte Grimet, Isla pedig alaposan megfigyelte, hogyan reagálnak a férfira. Úgy nézett ki, mint az életre kelt éjszaka, ruhájának árnyéka selyemmé fonódott. Ha a Vadoncokat lenézték a Lightlarkon, akkor az Éjsötétet egyenesen gyűlölték a jelek szerint. És, ha hinni lehetett Terra és Poppy tanításainak, akkor soha nem is fogadták el őket teljesen a szigeten. Saját országgal rendelkeztek, olyan erős védelmi rendszerrel, amely évezredek óta a birtokukban volt.

Az Éjsötétek és a Lightlark lakói közötti kapcsolaton a múltban dúló háború sem segített sokat.

Isla nem nézett Grim szemébe, bár érezte, hogy a férfi tekintete végigsiklik rajta. Nyugtalanító érzés volt. Bőre érthetetlen elektromossággal telítődött.

– Biztos vagyok benne, hogy odahaza rengeteg figyelemben van részed – felelte a lány, miközben udvariasan mosolygott a tömegre, és figyelte, hogyan reagálnak rá. Néhányan óvatosan viszonozták a gesztust. Mások láthatóan visszahőköltek a szíveket elemészto csábító látványá-

tól. Islát ez nem lepte meg. Minden tilos volt, amit ő jelképezett. Egy Holdfényes nő eltakarta a gyermeke szemét, és valamit rajzolt a levegőbe, mintha démont űzne el.

– Valóban így van – bólintott Grim –, mégsem vagyok elégedett.

Isla úgy tett, mintha nem hallotta volna. Nem hajlandó belemenni ebbe a játékba Grimmel, akármit is akar a férfi. Megvolt neki a maga játéka.

A kastély belseje úgy nézett ki, mintha egy nap sugarai világítanak meg: a falak valósággal ragyogtak, nem véletlenül, hiszen az épület Verőfény népének keze munkáját dicsérte. Minden aranszínben pompázott. A hosszú ablakokon beáradó vajszínű napfény csillogó fénybe borította az előcsarnokot, amely visszatükröződött a sima, fényes padlón. Isla hunyorgott, mintha még mindig odakint lenne. Magasan felettük egy csilláron tomboló tűz égett egy gyűrűben, a lángok a kristályok helyén csaptak fel.

De Verőfény uralkodója nem volt sehol, nem köszöntötte őket. Nem is tehetne volna, még ha szándékában állt is volna ez, bár Isla ebben erősen kételkedett. A Verőfényt sújtó átok úgy szólt, hogy a nép tagjai soha nem érezhetik a Nap melegét, és nem láthatják a fényét – vagyis arra kényszerítették őket, hogy kerüljék azt, ami erőt ad nekik. Lightlark királya így saját lakosztálya sötét termeinek fogságában sýnylődött, és csak éjszaka merészkedhetett elő. Ebben ők ketten igencsak hasonlítottak egymásra, gondolta Isla. Ő maga is fogságban töltötte élete nagy részét.

Egy Csillaglány hajolt meg előttük. A mögötte álló csoport hasonlóan cselekedett. Minden uralkodó kapott maga mellé egy-egy kísérőt a Centenárium idejére.

– Öröömre szolgálna, ha elkísérhetnék a lakosztályodba.

Az uralkodók a palota különböző szárnyaiban található lakosztályokban kaptak helyet. Jó távol egymástól. Isla nem tudta, mit gondoljon erről. Hogy ezt szándékosan tették, afelől nem voltak kétségei, mivel Terra jól az eszébe

véste, hogy a Centenáriumon soha semmi nem történik csak úgy, véletlenül.

Egy fiatal Csillaglány lassan, kissé oldalazva járult elébe, kicsit úgy, ahogy egy gyerek közelíthet egy összetekeredett kígyóhoz.

– Úrnőm – mondta, de olyan halkán, hogy Isla kénytelen volt közelebb hajolni hozzá, hogy egyáltalán meghallja, mit mond, amitől a lány hátrahőkölt. Isla nagy nehezen ellenállt a kísértésnek, hogy az égremeleje tekintetét. A lány tényleg azt hitte, hogy majd az előcsarnok kellős közepén lakmározik a szívéből? Vad faj voltak ők, de azért nem *állatok*. – Kövess, kérlek.

– Isla – mondta a lány merev hátának, mikor az láthatóan mély zavarban sarkon fordult, és széleseben elindult befelé. Islának valószínűleg szüksége lesz a lány segítségére valamikor, ami azt jelenti, hogy valahogy el kellene nyernie a lojalitását. – Szólíthatsz Islának.

– Ahogy kívánod – suttogta a lány.

Felvezette Islát a kastély közepén átívelő lépcsősoron, és a folyosók lehetetlen kuszaságán keresztül, amelyek hidakként feszültek keresztül-kasul egymás fölött és alatt. De ellentétben a Vadonc birodalom palotájával, ez a kastély egyre zártabb és zártabb lett, minél mélyebbre hatoltak benne. Olyan volt, mint egy barlangban rejtőző labirintus. Vagy egy börtön. Hirtelen olyannak képzelte el a királyt, mint egy ősi fenevadat, aki a sötétben rekedt. Elveszette bolyongva a labirintusban, amely tulajdonképpen a saját kastélya. Egy ablak nélküli szakaszhoz értek. A folyosók egyre hűvösebbek lettek, a falak egyre vastagabbak.

A lány egy ősrégi kőajtó előtt állt meg. Úgy tűnt, minden erejére szükség van, hogy ki tudja nyitni.

Valakinek sikerült egy fát ültetnie a szoba közepére, egy tölgyet, amelynek pirosuló színű virágai és virágzó gyümölcsei Isla számára ismeretlenek voltak, gyökerei egyenesen a kőpadlóba vájtak. Borostyán kúszott végig a mennyeze-

ten, és az ágynak támasztott falhoz vezetett, amelyet egészen a padlóig levelek borítottak.

És ez még nem minden. Isla átsétált a szobán, és egy széles, kanyargós erkélyre lépett, amely közvetlenül a tenger fölé nyúlt. Veszélyesnek tűnt. Alant hullámok kavargtak. A palota úgy nézett ki, mint egy kíváncsi gyermek, aki a hegytetőn ül, és túlságosan kihajol a perem fölé.

Isla elkomorult.

– Mennyire szilárd ez az erkély?

Úgy tűnt, mintha az erkély bármelyik pillanatban leszakadhatna, vagy mintha maga a kastély egy viharban egyszerűen lecsúszhatna a szikláról.

– Gondolom, annyira, amennyire maga a király.

Persze. Isla tulajdonképpen tudta is ezt a tanulmányaiból. Lightlark királya nemcsak uralta a hatalmát, hanem ő *maga* volt a hatalom. Ha baja esne, az egész sziget összeomlana, és Lightlark birodalma odaveszne. Ezért is volt olyan óvatos. Nem attól félt, hogy megölik, hanem attól, hogy valaki ellopja tőle ezt a szörnyű hatalmat.

Még egy párhuzam közöttük. Isla sem eshetett szerelembe.

Nos, igazából *megtehetné*, de mindenki rettegett attól, hogy egy Vadonc szeresse.

Az átok miatt a szerelem egyenlő volt a halálos ítélettel.

Nem éppen csábító kilátások, ha valaki szerelemre vágyik.

Ez nem is volt probléma Isla eddigi, viszonylag rövid, félig-meddig visszafogott életében. De...

Milyen kegyetlen lehet az a király, aki több mint ötszáz éve retteg attól, hogy beleszeret valakibe?

Úgy tűnt, Isla erre hamarosan úgymint választ kap.

– A vacsora nyolc órakor lesz – mondta a Csillaglány, mielőtt elkezdte volna felszítani az ágygyal szemben lévő kandallóban égő, amúgy is tomboló tüzet.

– Épp elég forróság van itt – mondta Isla –, ne fáradj velem!

A Csillaglány azonban folytatta a tűz szítását, gyakorlottan mozgatva a parazsat.

– A király szigorúan parancsba adta, hogy a kandallók folyamatosan égjenek.

Micsoda furcsa parancs, gondolta Isla.

Mielőtt megkérdezhetne volna, mi lehet a rendelkezés oka, a Csillaglány már a szoba másik felében volt. Gyorsan meghajolt, majd kisietett, és becsukta az ajtót maga mögött.

Isla épp befejezte a fürdőszoba vizsgálatát – amely tágasabb volt, mint az otthoni, sőt, a kádban még ugrálni is lehetett volna –, amikor kopogtattak az ajtaján.

Óvatosan kinyitotta.

Celeste állt előtte.

Isla azonnal átkarolta Csillagfény uralkodóját. Apró körben ugráltak, átölelték egymást, és úgy nevettek, hogy Isla gyorsan bevágta az ajtót, nehogy nevetésük a folyosón visszhangozzon.

Celeste felvonta a szemöldökét.

– Celeste, ugye? – mondta, megdöbbenően jól utánozva Islát. Hátravetette ezüstös fejét, és nevetett.

Isla arcáról lehervadt a mosoly, és azon tűnődött, vajon elég meggyőző volt-e.

– Gondolod, hogy...

– Semmit nem gyanítanak – vágott a szavába Celeste. Csettintett a nyelvével, és Isla hajának egy tincséért nyúlt. – Azt gondoltam, levágod.

Isla felsóhajtott.

– Megpróbáltam. Csak egyetlen pillantást vettem az ollóra, és Poppy majdnem leszúrt velem. Minden készletet elkobzott.

– Elkobzott? – Celeste felvonta a szemöldökét. – Nekem kell emlékeztetnem téged arra, hogy *te vagy* az uralkodó?

Isla szárazon felnevetett. Megfordult, hogy a szoba belseje felé induljon, de Celeste megérintette a hátát.

– Elhoztad?

Saját tükörképére nézett. Valami a gerince mentén halványan izzott – biztos Celeste jelenléte miatt. Szitkozódott egyet, remélve, hogy senki más nem vette észre, és kihúzta a csillagpálcát.

– Nem hagyhattam hátra.

Celeste összeráncolta a homlokát.

– Kockázatos. Jól rejtse el!

Igaza volt. Ha bárki rájönne, hogy Isla birtokolja ezt a varázslatot, a titkos szövetségük veszélybe kerülne.

Isla öt évvel korábban találta a csillagpálcát az anyja holmijai között. Sokkal kétségbeesettebben vágyott a szabadságra, minthogy féljen attól, hogy valami veszélyes helyre jut a portálozás során, ezért hónapokig utazgatott vele szerte a birodalmak Újvidékein, míg végre rátalált Celeste-re. Akkor találkoztak először.

Celeste azonnal rájött, hogy a csillagpálca egy ősi csillagbirodalmi ereklye. Islának fogalma sem volt arról, milyen úton-módon kerülhetett anyja birtokába nem sokkal a halála előtt. És mivel Celeste saját családjá már jóval korábban meghalt az átok miatt, amely huszonöt évesen mindenkit megölt a birodalmukban, ő sem tudott semmit.

Noha az ereklye a csillagbirodalomhoz tartozott, Celeste soha nem kérte vissza Islától. Ez jelentette barátságuk kezdetét – két birodalom uralkodója voltak, akiknek országait több száz mérföld választja el egymástól, és akikben egy dolog közös: mindketten kétségbeesetten remélték, hogy ezen a Centenáriumon sikerül megtörniük az átkokat.

Celeste számára az átok megtörése élet-halál kérdése volt. Nem csak a maga számára, hanem az egész népe számára is.

Ami Islát illeti, az ő esete sokkal bonyolultabb volt. Senki sem sejtette, mennyire összezsugorodott a birodalma. Sokkal több Vadonc halt meg, mint ahányan születtek. Minden nemzedékkel egyre csökkent a hatalmuk. Az erdők összementek. A vadállatok kihaltak. Ha ilyen

ütemben pusztul a természet és a népe, a következő Centenáriumra már hírmondó sem marad belőlük.

Isla soha nem értett egyet Poppy és Terra tervével. Túl bonyolult volt. Túl lealacsonyító.

Így Celeste-tel új stratégiát dolgoztak ki.

– Mennem kell – mondta a barátnője, miután alaposan körülnézett Isla szobájában. – Csak megjegyzem, hogy a szobád szebb, mint az enyém. Bár az enyém nem a kastély egy ilyen huzatos, vén részében van.

Isla a szemét forgatta.

– Vacsoránál találkozunk.

Celeste az ajtóhoz érve visszafordult, és ravaszul elmosolyodott.

– Nos, elkezdődött.

HARMADIK FEJEZET

VÉR

Lement a nap. Már csak egy sárgás, félig a horizont alá süllyedő korong volt, amikor Isla kinyitotta a két-szárnyú ajtót, és felbámult a közeledő Holdra. Éppen a vacsorára készült, és fehérneműben állt ott. A fátyolos fehér függönyöket visszafújta a szellő, a karjait követve, csupasz térdére, a lábujjaira borulva. Kilépett az erkélyre, a kő hideg volt a lába alatt. Belélegezte a sós párát. Óvatosan felmászott a széles kőpárkányra, térdét a mellkasához szorította.

És ahogy otthon is tette, amikor egyedül volt a szobájában és szorongott, magányosnak és csapdába esettnek érezte magát, énekelni kezdett.

Az éneklés a Vadoncok vérében volt, csábításra is használták, ahogy nővéreik, a tengeri szirének is tették. Isla hangja természetfelettien gyönyörű volt, lágy, mint a se-lyem, a bársony és a mély álmok. Ezt ő is tudta: szerette a saját hangját. Tetszett neki, hogy a hangja olyan mélységekbe is le tud szállni, mint az óceán feneketlen rejteke, és olyan magasra, mint a szélcsengő. Nem volt szüksége zenei kíséretre. Az alatt háborgó tenger épp elég zenei aláfestést adott, hullámai durván csapódtak a sziget meggyötört, fehér szikláihoz, mintha megpróbálnák alaposan szemügyre venni.

Értelmetlen szavakat és dallamokat énekel, hagyta, hogy a hangja hullámozzék, magasba törjön és mélybe szálljon, mintha egy végtelen vászonra rajzolna. Dala a tenger-

hez, a Holdhoz, a növekvő sötétséghez szólt. Mindazokhoz a dolgokhoz, amelyeket a Vadoncok birodalmának festett ablakaiból sosem láthatott. Végül magas hangon fejezte be, hosszan kitarotta a hangot, amennyire csak tudta anélkül, hogy ismét levegőt vett volna. Elmosolyodott, újra és újra képes volt meglepni önmagát azzal, hogy mit tud a torka. Mindig megkönnyebbült, hogy ez még a legsötétebb gondolatait is nyugvópontra juttatta.

És akkor meghallotta, hogy valaki tapsol.

Isla megpördült, és egy férfit pillantott meg egy másik erkélyen, méterekkel arrébb, olyan messze, hogy eddig észre sem vette, hogy ott van. Isla gyakorlatilag alsóneműben volt, és teljesen váratlanul érte a dolog. Felgyorsult a szívverése. Túl gyorsan pördült meg, és megijedt. Megpróbált karjai segítségével visszalendülni a szoba felé, de hasztalan: a gravitáció legyőzte.

Egyenesen hátraesett, le a párkányról.

Alig kapott levegőt, zuhanás közben némán sikoltott, úgy kapaszkodott az éjszakai levegőbe, mintha meg tudna kapaszkodni a csillagokban.

De ujjai csak a levegőt markolták, ő pedig csak zuhant és zuhant...

Egészen addig, amíg a tenger fel nem morajlott alatta, és a feje a víz felszínéhez nem csapódott.

Isla olyan gyorsan ült fel, hogy felöklendezte a tengervizet. A torka égett. Csak pislogott és pislogott. Kézfejjével megtörölte a száját. És rájött, hogy ismét az erkélyén van, egy víztócsában ül.

A haja csöpögött a nedvességtől. Alsóneműje teljesen átázva tapadt a testére. A feje a koronától fájdalmasan lüktetett. Amikor óvatosan végigsimított a fájó ponton, arra számított, hogy a keze véres lesz. De nem lett az. Teljesen eleven volt. Nem vízi hulla, aminek lennie kellett volna. Az a valaki, aki a másik erkélyről figyelte... biztos ő mentette meg.

Aztán ledobta ide, és még csak nem is törődött azzal, hogy megbizonyosodják róla, magához tér-e egyáltalán.

Ki tenne ilyesmit?

A legmeglepőbb nem az volt, hogy otthagytá... Hanem hogy *megmentette*.

Miután az átkok elhangzottak, káosz alakult ki. Ugyan-ezen az éjszakán a birodalom hat uralkodója feláldozta magát egy próféciáért cserébe, amely az ígéret szerint az átkok megtörésének kulcsa lesz. Terra és Poppy azt állította, hogy Isla őse áldozta fel magát elsőként.

Igaz volt-e ez, vagy sem, Isla el sem tudta képzelni, mekkora erő kellett ahhoz, hogy ezek az emberek életüket áldozzák az esélyért, hogy megmenthetik a népüket. Az az erő tette lehetővé a Centenáriumot, amit ők hatan a szigetbe öntöttek és szétárasztottak a birodalmaikban. Ennek az áldozatnak köszönhetően kapott a hat birodalom egyáltalán esélyt a megmenekülésre százévente, száz napon át. Az átkok megtöréséről szóló prófécia három részből állt, amelyeket az évszázadok során többféleképpen is értelmeztek. Az első világos volt. Ahhoz, hogy az átkok ereje megtörjön, a hat uralkodó egyikének meg kellett halnia. Ezért volt a Centenárium olyan kockázatos ügy, ezért féltek és készültek rá, ezért volt az is, hogy Terra attól fogva, hogy Isla járni tudott, harcolni tanította a lányt.

Isla hirtelen fulladásos halála lehetett volna az első lépés a prófécia beteljesüléséhez. De valamilyen okból az erélyen lévő személy életben akarta tartani.

Vajon miért?

Csengettyűk zenéje hangzott fel, amitől Isla majdnem kiugrott a bőréből. Megszámolta, hányszor csengettek, aztán szitkozódni kezdett.

A terv az volt, hogy az első vacsorára készülve legalább egy órát szán a frizurája elkészítésére, mert a haját bonyolult mintába rendezve kellett volna fonnia a feje tetején. Ki kellett volna választania a tökéletes ruhát, rózsasillatú testápolóval kellett volna bekennie a bőrét, amíg az ragyogni

nem kezd, és precízen ki kellett volna sminkelnie magát, olyan eszközökkel, amelyekkel ugyanolyan ügyesen tudott bánni, mint a dobópengéivel. Mindezekre Poppy tanította meg.

Ehelyett az ujjaival fésülte meg nedves haját, majdnem elcsúszott a tócsában, felvette az első ruhát, ami a kezébe akadt, lábára egy pár selyempapucsot húzott, az utolsó pillanatban felkapta a koronáját, és véletlenszerűen a fejére tette, aztán kirontott az ajtón.

Majdnem az előbb már látott Csillaglány karjaiba futott. Annak apró szája tátva maradt a döbbenettől, és ösztönösen felemelte a kezét, hogy megvédje magát a támadástól.

– Erre... Isla.

Egy tucat folyosóval később kinyíltak az étkező ajtói, és mindenki megfordult, hogy alaposan megnézzék magának.

Isla azt kívánta, bárcsak Éjsötét lenne, és el tudna tűnni. Celeste felhúzott szemöldökkel dőlt hátra a székében.

Azul letette a kezében tartott serleget.

Cleo még nagyobb megvetéssel nézett rá, mint azelőtt. Isla sietségében az egyik legmerészebb ruháját kapta magára, amelyet jóval későbbre tervezett. A fűzőjét tartó csontok jól látszottak, és az egész ruhadarab áttetsző volt. A szoknyája hasíteka egészen a combja tetejéig futott végig a lábán. Mély dekoltázsához fűzött köpenye zöld csipkéből készült.

Grimen látszott, hogy jól szórakozik: a férfi a lány minden lépését olyan tekintettel figyelte, amitől Isla megalázottan elpirult.

És volt még a teremben valaki: az asztalfőn ült. Ugyanaz az ember, aki az erkélyről hallgatta, ahogy énekel, és aki minden bizonnyal először megmentette, majd faképnél hagyta.

Oro, Verőfény ura, Lightlark királya. Haja olyan volt, mint a fonott arany, szeme borostyánszínű és üreges, mint egy kaptár. Tekintete gonoszul utasította helyre Islát.

A férfi a homlokát ráncolva köszönt oda neki pusztán kötelességből: megelégedve egy kurta biccentéssel.

Minek mentette meg a király? Csak azért, hogy ilyen elutasítóan tekintsen rá?

Viszonozta a hideg biccentést, és elfoglalta az üres széket a férfi mellett, átkozva azt, aki mellette jelölte ki a helyét, bárki is volt az elkövető.

Isla vizes haja beterítette a karját, még csöpögött, és ennek köszönhetően tócsában gyűlt össze a padlón. Enyhén reszketett a hidegtől: a vékony, szinte anyag nélküli ruha egyáltalán nem melegítette.

A gúnyos hang újra a fejében visszhangzott: *Készen állsz, Isla?*

Persze, hogy nem állt készen. Hogy lehetett annyira ostoba, hogy elfogadja a centenáriumi meghívást? Egyenesen belesétálni egy ilyen halálos játékba?

A hat uralkodó egyikének meg kellett halnia. Mivel ő volt a legfiatalabb és legkevésbé tapasztalt, bolond lett volna, ha nem gondolja, hogy ő maga lesz az áldozat. Különösen, ha belegondolt, hogy alig egy nappal a szertartás után már kétszer is otthagyhatta volna a fogát.

Ha van egy kis esze, még aznap este lelép a csillagpálcaja segítségével.

Ha élni akar, el kell hagynia a szigetet, a birodalmát, a népét, a kötelességét, és soha többé nem nézhet vissza. Lightlarkon és a többi országon túl rengeteg vidék várt még felfedezésre. Gyakorta gondolt rájuk, vajon milyenek lehetnek. Kockázatos beutazni őket, de biztosan nem veszélyesebb, mint a Centenárium...

De nem tehetette. Nem tehetette, ha arra vágyott, hogy igazán szabad legyen. Az átok soha nem tette volna lehetségessé, hogy olyan teljes életet éljen, amelyet szeretett volna, és azokkal az emberekkel, akiket a legjobban szeretett. Terrával. Poppyval. Celeste-tel.

Ha minden a terv szerint alakul, soha többé nem kell rejtőznie, mintha valami szégyenletes titok lenne. Soha

többé nem kell szégyent éreznie amiatt, aki. Jólétet adhat a népének, kedvére utazgathat ismeretlen vidékeken át, és meglátogathatja Celeste-et, amikor csak akarja.

Isla számtalan órát töltött az életéből azzal, hogy más embereket tanulmányozott, és megpróbálta kitalálni, mi mozgatja őket.

Őt a szabadságvágy mozgatta.

Oro a lány csöpögő haját tanulmányozta, és volt benne elég hidegvér ahhoz, hogy elmosolyodjék.

– Tudom, hogy a tengerünk ellenállhatatlan... de kérek, a jövőben korábban menj este úszni, és ne várakoztass minket. – Kissé megemelte az állát. A fején lévő korona aranyszínű volt és csillogó, tüskéi elég hegyesek ahhoz, hogy véresre sebezzen a halántékát. – Nagyon udvariatlan dolog... bár talán túl magasak voltak az elvárásaim a birodalmaddal szemben.

Cleo szeme vidáman csillogott, és élvezettel nézte, ahogy Isla arcát elborította a szégyen pírja.

– Úszni *ebben* a tengerben ilyen *késői* órán? Tényleg egy kis vadállat. Még egy Holdfényesnek sem jutna ilyen eszébe a Centenárium ideje alatt. Legfeljebb egy bolond tesz hasonlót.

Vad. Állat. Bolond. A Holdasszonynak sikerült néhány rövid mondatban több súlyos sértést is elrejtene.

– Teliholdkor biztosan nem – mondta Isla lágyan: a szavak maguktól csúsztak ki a száján, mire feleszmélt, már késő volt.

Csönd lett.

Evőeszközök csörömpölése hallatszott a szoba másik végéből.

A Holdfényeseket sújtó átok következményeként minden teliholdkor több tucat ember lelte halálát, mert a tenger mindenkit elnyelt, aki túl közel került a vízhez. Ez szinte lehetetlenné tette a más országokkal való kereskedést, veszélyessé tette az életet az óceán közelében, és teljesen padlóra küldte a Holdfényesek gazdaságát.

Isla azonnal megbánta a szavait. Ahogy Cleo szeme összeszűkülte és egyenesen rá szegeződött, mint egy nyílveszű, amely kijelöli a célpontját, érezte, sikerült hivatalosan is ellenséget szereznie magának.

Mielőtt még bárki bármit mondhatott volna, tányért raktak Isla elé. A tányéron pedig egy vérző szív hevert.

– Legborzalmasabb börtönünk mélyéről való – közölte Oro lány hangon. – Egy asszonygyilkos szíve.

Islának minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy kedvesen rá tudjon mosolyogni.

– Milyen kedves figyelmesség. De inkább egyedül eszem. Van, akit zavarna... – Körülnézett: a Csillaglányt kereste, aki nem sokkal előbb az ebédlőbe vezette.

– Felküldethetem a szobámba, hogy később fogyasszam el?

– Ostobaság – válaszolta Oro. Először a szívre nézett, aztán Islára. – Egyél csak.

A lány érezte, hogy minden szem rászzegeződik. Jó régen nem volt alkalmuk egy Vadonccal találkozni. Isla óvatosan fogta a villát és a kést, bájosan biccentett a házigazda felé, és levágott egy darabkát a szívből. Az abból kicsorduló vér betöltötte a tányért. Belélegezte a fémes illatot.

Aztán bevette a darabkát a szájába.

Grim lecsapta serlegét az asztalra.

– Isla, bármennyire szép látvány a vér az ajkadon, azt hiszem, jó barátom, Azul nem tud mit kezdeni a Vadoncok ízlésével. – Az Égkék valóban fehér volt, mint a fal, bár megpróbált udvarias maradni. Grim intett a személyzetnek.

– Vigyétek ezt a lakosztályába.

Úgy beszélt, mintha az ő palotájában lennének, nem Oróéban. Verőfény királya csak pislogott, de az Égkék inast ez nem akadályozta meg abban, hogy elvegye Isla tányérját.

– Gyenge a gyomrod, Grimshaw.

Az Éjsötét elvigyorodott, ismét láthatóvá téve arcán a gödröcskét.

– Mindannyiunknak megvannak a magunk gyengeségei, Oro – felelte. – Én számolok velük.

Isla valahogy kibírta a vacsora hátralévő részét anélkül, hogy ki kellett volna mentenie magát.

Aztán egész éjjel vért öklendezett.

NEGYEDIK FEJEZET

SZABÁLYOK

Isla a Vadoncokat sújtó átok – vagy hatalom – nélkül született. Születése óta elzártan élt Poppy és Terra védelme alatt, attól félve, hogy a birodalma felfedezi a titkát.

Az anyja volt a hibás. Ugyanis megszegte a Vadoncok legfontosabb törvényét: szerelembe esett. Aztán nem ölte meg a kedvesét. Terra és Poppy mindig azt hajtogatták, hogy a szabályok megszegésének következményei vannak... és hogy bármi történjék is, az átkok mindig megtalálják áldozataikat. Isla apja pillanatokkal Isla születése után megölte a gyermeke anyját, ő pedig, a lányuk, elvesztette a hatalmát – ez volt az ő külön bejáratú átka, ami abból fakadt, hogy az anyja valahogy megghiúsította az eredeti átok beteljesülését. Isla átka az volt, hogy képtelen volt szíveket enni és megölni a szeretteit. De hatalom nélküli királynak lenni is épp elég végzetes.

Az uralkodóktól azt várták, hogy hatalmukat országukba csöpögtessék át, és így őrizték meg népüket erősnek. Ezért volt Lightlark annyira tele energiával, és ezért maradtak életben a birodalmak a szigetről való elmenekülésük után meghódított új hazájukban. Mivel azonban neki nem volt átadható hatalma, birodalma folyamatosan haldoklott. Eddig a népe az átkokat és a Lightlarktól távol töltött idő hosszát okolta a halálesetekért. De egyesek gyanakodni kezdtek Islára.

Ez volt a legnagyobb titka. És ha ez kiderül, akkor a Centenárium egyenlő lesz a halálos ítéletével.

Az orákulum prófécijája szerint a hat uralkodó egyikének meg kell halnia annak érdekében, hogy megtörje az átkot. De ez még semmi. Az uralkodó hatalma volt népének életereje. Vagyis ha valaki örökös nélkül hal meg...

Akkor egész népének el kell pusztulnia vele együtt.

Ez volt az igazi tét. Az átkok megtörése egy egész birodalom megsemmisítését jelentette.

Az első Centenárium valóságos vérfürdőbe torkollott. Az összes meghívott uralkodó egymás életére tört, és a szigetlakók közül sokan a keresztűzbe kerültek. De a birodalom vezetői már túl jól képzettek, túl tapasztaltak voltak. A száz napos időszak azzal végződött, hogy az összes uralkodó életben, az átkok pedig érvényben maradtak. Így az a döntés született, hogy a jövő Centenáriumaira tekintettel rendet kell teremteni.

Bizonyos szabályokat fognak megfogalmazni.

Oro az aranyló trónja előtti lépcsőn állt ahelyett, hogy leült volna a trónra. Ez volt az első dolog, amit Isla észrevett, amikor belépett a nagyterembe. Úgy tűnt, hogy a vezetők folyamatosan emlékeztetik a körülöttük lévő embereket a tekintélyükre. Mikor pár alkalommal a Holdfény Újvidéken járt, számtalan jégszobrot látott, amelyek az uralkodót ábrázolták. Hallotta, hogy a Holdfényesek havonta fizetendő adójukról beszélnek, és látta az öröket, akik folyton ellenőrizték az utcákat.

Vajon volt valami oka annak, hogy egy király ennyire ódzkodott a saját trónjától?

A következő dolog, amire felfigyelt, a plafonon egymást átfedő féltucatnyi tűzcsillár volt. Négy tűzhely fényesen égő lángjait tükrözték. Az őt kísérgető lány megjegyzésére gondolt. A király nem akarta, hogy akár egyetlen kandalló is kialakjon.

Vajon miért?

Az uralkodók körbegyűltek, és Isla egyenes háttal állt közöttük, miközben igyekezett nem tudomást venni korgó gyomráról. Aznap kora reggel belopózott a konyhába, de csak néhány szelet szikkadt kenyeret, a Vadonc újvidéki murokra halványan emlékeztető gyümölcsöt és egy csésze tejet tudott szerezni. Muszáj lesz kitalálnia valamit az étkezéssel kapcsolatos problémájára.

A terem túloldalán Celeste kipihentnek tűnt, bőre csak úgy ragyogott. Isla elképzelte, hogy barátja aznap reggel járt először a Csillagszigeten. Lehet, hogy még ünnepséget is rendeztek a tiszteletére. Mivel nem volt rendszeres kapcsolatuk királyukkal vagy királynőjükkel, az Égkékek, a Csillagfényesek és a Holdfényesek, akik a Lightlark szigetén maradtak, saját kormányt hoztak létre. Uralkodóikat szinte isteneknek tekintették, akiket csak százévente néhány hónapra láttak, és akiknek szó nélkül engedelmeskedtek. A Centenárium idején hagyományosan minden uralkodó a legtöbb időt a Főszigeten töltötte. De olykor adódtak kivételek.

Isla mindig is kíváncsi volt arra, hogyan is nézhetnek ki a Lightlarkot alkotó különböző szigetek. Vágyott arra, hogy kikérdezze a barátnőjét, és azt kívánta, bár csak tudná, hogyan működik a csillagpálcája kis távolságok között, hogy egyszerűen megjelenhessen Celeste szobájában, amikor csak akar. Ehelyett a folyosókat kellett használniuk erre a célra, bár gyakorta találkozni a játékok ilyen korai szakaszában túl nagy kockázatot jelentett volna.

Isla megfordult, és véletlenül úgy alakult, hogy épp Cleóval találta szemben magát. A Holdfényes túlságosan is nagy érdeklődéssel nézett rá. A nő szeme úgy szegeződött rá, mintha ragadozóként épp a zsákmányát méregetné.

Isla most megfizet az előző esti udvariatlanságáért. Biztos volt benne. Ekkor Oro hangja hallatszott:

– Kezdjük a centenáriumi játékok alapszabályainak ismertetésével.

A levegő feszültséggel telt meg, csak úgy zsongott az energiától.

– Az első szabály: Egyetlen uralkodó sem követhet el merényletet, illetve nem kísérelhet meg merényletet elkövetni egyetlen más uralkodó ellen sem mindaddig, amíg le nem telt az első ötven nap. – Isla megkönnyebbüléssel fogadta ezt a szabályt. Legalább a Centenárium félidejéig biztonságban volt, még annak ellenére is, hogy nincs hatalma. Ezért tervezték úgy Celeste-tel, hogy még az ötvenedik napon rendezendő bál előtt elhagyják a szigetet. – A huszonötödik napon eldől, ki kivel lesz párban: egyik uralkodó sem gyilkolhatja meg azt, akivel egy párt alkot.

Az első Centenárium zűrzavara után a száz nap strukturáltabbá vált, az időszakot különböző részekre osztották. Az első huszonöt napot az egyes uralkodók által rendezett bemutatónak szentelték, amelyek célja egymás erejének és az életben maradásra való alkalmasságának tesztelése volt. Minden tesztnek lesz egy nyertese. Az az uralkodó, aki a legtöbb próbát nyeri meg, döntheti el, hogy ki kivel kerüljön párba a Centenárium hátralévő részében.

– A második szabály. Minden uralkodónak kötelező jelen lennie és részt vennie minden centenáriumi eseményen. – Ez a szabály ártalmatlannak tűnt, de veszélyes is lehetett, attól függően, hogy milyen eseményről volt szó. – A harmadik szabály. A játékokban csak olyan uralkodó vehet részt, akinek nincs örököse. – Haláluk tehát a prófécia szerint végezne a dinasztiával és megtörné az átkot. És ez egy szersmind népük megsemmisülését is jelentené.

Minden uralkodó meghívójában, amelyet a Centenáriumra kapott, szerepeltek ezek a szabályok. A meghívó elfogadása a három szabály elfogadását is jelentette.

De egy eskü csak akkor érvényes, ha vérrel pecsételik meg.

A király egy csuklómozdulattal tüzet gyújtott az uralkodók alkotta kör közepén. Isla pontosan tudta, mi fog történni.

Poppy addig gyakoroltatta vele az aktust, újra és újra, amíg végre nem tudta hajtani megingás nélkül. A sebét ösz-

szevarrták, hogy aztán újra és újra és újra felvágják, amíg már egyáltalán nem reagált a fájdalomra.

A többiekkel egy időben Isla is levette a koronát a fejéről – és annak legélesebb hegyével mély vágást ejtett a tenyerén.

Meg se rezzent közben. Poppy büszke lett volna rá.

Tudta, hogy mielőtt még felajánlanák kicsorduló vérüket a lángoknak, a szertartásnak, amit begyakoroltak, lesz még egy összetevője. Minden uralkodó vérenek más és más különleges adottságai voltak. A Vadoncok vére elviekben arra volt képes, hogy virágszirmokat fakasszon.

Isla fel volt készülve erre: ujjai között rejtegette a szirmokat. Amikor a vére végül lecsöpögött a tenyerén, miniatűr rózsát tartott a kezében.

Cleo vére jéggé fagyott, mielőtt a tűz megperzselte volna. Grim vére sötétté vált, mint a tinta. Azul vére a levegőben lebegett, és cseppekre vált szét, mielőtt végül aláhullott. Celeste vére szikrákra bomlott. Oro vére fényesen égett, mielőtt még elérte volna a lángokat.

A tűz a vérük hatására bíborvörösé vált, majd eltűnt. Most már kötötték őket a szabályok. Ha mégis megszegnék bármelyiket, annak következményei lesznek.

Isla, Celeste, Grim, Cleo és Azul számára ez azt jelentené, hogy elvesztették a centenáriumi játékok fődíja elnyerésével kapcsolatos jogukat, azt a páratlan hatalmat, amelyet a jóslat szerint az kap, aki az összes átok megtöréséért felelős. Oro, mint király és a játékok házigazdája, életével szavatolta a szabályok tiszteletben tartását.

De miért mentette meg Oro a biztos haláltól? Neki is volt valamilyen felelőssége?

Nem volt világos, hogy a véletlen halálesetek milyen szerepet játszottak a próféciaiban.

Ami azonban *egyértelmű* volt, az az, hogy Lightlark királya is rendelkezett tervvel. És ennek a tervnek a jelek szerint az is a része volt, hogy Islának életben kell maradnia.

Legalábbis addig, amíg nem akarja mégis holtan látni.